

Kúria ítélete

Az ügy száma: Bhar.III.1.297/2023/15.

A határozat szintje: harmadfok

A tanács tagjai: Molnár Ferencné dr., a tanács elnöke

Dr. Varga Eszter, előadó bíró

Dr. Bartkó Levente, bíró

Dr. Hornyák Szabolcs János, bíró

Dr. Idzigné dr. Novák Marianna Csilla, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: nyilvános ülés

Az ülés napja: 2024. április 23.

Az ügy tárgya: testi sértés büntette

Terhelt(ek):

Első fok: Fővárosi Törvényszék, 41.B.297/2022/19.,
ítélet, tárgyalás, 2023. március 28.

Másodfok: Fővárosi Ítéltábla, 6.Bf.135/2023/10.,
ítélet, tárgyalás, 2023. július 7.

A fellebbezés előterjesztője: a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség
a vádlott és védője

A fellebbezés iránya: a vádlott terhére
a vádlott javára

Rendelkező rész

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben az ügyészség, valamint a vádlott és védője által bejelentett másodfellebbezéseket elbírálv a Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítéletét megváltoztatja,
a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 3 (három) év 10 (tíz) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 4 (négy) évre súlyosítja.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

I.

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. március 28-án kihirdetett 41.B.297/2022/19. számú ítéletével a vádlottat az ellene testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat] miatt emelt vád alól felmentette. Rendelkezett a bűnügyi költség állam általi viseléséről.

[2] Ügyészi fellebbezés alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2023. július 7-én tárgyaláson meghozott 6.Bf.135/2023/10. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében. Ezért öt 3 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá kötelezte az eljárás során felmerült 354.778 forint bűnügyi költség megfizetésére.

II.

[3] A másodfokú bíróság ítéletével szemben az ügyészség a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, valamint a vádlott és védője felmentésért jelentett be másodfellebbezést.

[4] A Legfőbb Ügyészség BF.1030/2023/2. számú átiratában a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.252/2023/13. számú fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta.

[5] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság által megállapított eltérő tényállás megalapozott. A másodfokú bíróság a korrigált, az ellentétes döntés alapjául szolgáló tényállás alapján a vádlott bűnösségére nézve helyesen vont következtetést, a cselekmény minősítése is törvényes.

[6] Kifejtette, hogy a másodfokú bíróság a vádlott elkövetéskori tudattartalmára nézve azonban helytelen következtetést vont le. A vádlott eshetőleges szándékát megalapozó, az életveszélyes sérülés okozásába való belenyugvás ténye a sértett állapotára, a támadott testtájék jellegére és a fizikai behatás erejére figyelemmel megállapítható.

[7] Hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság túlzott nyomatékkel értékelte a vádlott javára az időmúlást, ami a cselekmény tárgyi súlyához képest jelentős enyhítő körülményként nem értékelhető. Emellett figyelemmel a testi sértés okozására irányuló egyenes szándékra, az életveszélyes eredmény kapcsán fennálló eshetőleges szándékra, az okozott sérülés maradványtüneteire, a súlyosító és az enyhítő körülmények arányára, nem indokolt a büntetés középértékétől a vádlott javára történő jelentős eltérés.

[8] Indítványozta, hogy a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, a vádlott személyi adatai között rögzítse az új lakcímét, egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[9] A vádlott védője a másodfellebbezésében a másodfokú ítélet megalapozatlanságát kifogásolta.

Kifejtette, hogy a másodfokú bíróság bizonyítási eljárása során „az elveszett” kamerafelvétel előkerült, azonban annak rossz minőségét az ítéltábla is megállapította. Álláspontja szerint a

felvételen villogó pontok halmazán kívül olyan történés, amely bármilyen következtetés levonására alkalmas lehetne, nem látható. A kamerafelvétel – mint bizonyítási eszköz – újbóli felbukkanása kérdéseket vet fel arra vonatkozóan, hogy a felvétel honnan került elő, az ügghöz kapcsolódik-e, illetve a büntetőeljárási és nyomozati szabályozásnak megfelelően történt-e a megszerzése és felhasználása. Sérelmezte, hogy a kamerafelvételt a másodfokú tárgyalás előtt nem láthatta sem ő, sem a vádlott, így a vádlott hatékony védelemhez való joga sérült.

[10] Nem vitatta, hogy a vádlott ott tartózkodott a cselekmény helyszínén, azonban ittas állapotban volt, és így tett olyan nyilatkozatokat, amelyekből a másodfokú bíróság téves következtetéseket vont le. A másodfokú bíróság túlzott hangsúlyt fektetett az intézkedő rendőr jelentéseiben, valamint tanúvallomásában foglaltakra.

[11] Indítványozta, hogy a Kúria a helyes tényállás megállapításával a vádlottat bizonyítottság hiányában mentse fel a testi sértés büntetvének vádjá alól.

III.

[12] A Kúria a másodfellebbezéseket a Be. 620. § (1) bekezdés zárófordulata szerint nyilvános ülésen bírálta el.

[13] A nyilvános ülésen az ügyész változatlan tartalommal fenntartotta az ügyészi fellebbezésben foglaltakat. Kifejtette, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntetvében történő bűnösség megállapítása törvényes, azonban az ügyészség szerint – ellentétben a másodfokú bíróság álláspontjával – a megállapított tények alapján nem a vegyes bűnösség valósult meg, hanem az eredmény tekintetében a vádlottat eshetőleges szándék terheli.

[14] Indítványozta, hogy a Kúria a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést és a közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, rögzítse a vádlott új lakcímét, egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[15] A vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezésében foglaltakat fenntartotta. Szerinte sérült a másodfokú bíróság előtt a Be. legfontosabb alapelve, mert kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást a vádlott bűnössége.

[16] Ezért indítványozta, hogy a Kúria a vádlottat bizonyítottság hiányában mentse fel.

[17] A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.

IV.

[18] Az ügyészi másodfellebbezés alapos, míg a vádlott és védője által bejelentett másodfellebbezés a következők szerint nem alapos.

[19] A (másod)fellebbezés alapján harmadfokú eljárásnak van helye. Az elsőfokú bíróság ügydöntő határozata elleni fellebbezés jogát a Be. 579. § (1) bekezdése általánosságban – a Be. 580. §-ában foglalt szűk körű kivételekkel, további feltétel előírása nélkül – biztosítja. Ezzel szemben a Be. 615. § (1) bekezdése a másodfokú bíróság ügydöntő határozata elleni fellebbezés lehetőségét kizárólag a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén teszi lehetővé.

[20] A jogorvoslati, felülbírálati és a döntési jogkör összefügg. A jogorvoslati terjedelmének korlátozottsága kihat a felülbírálat terjedelmére, és maga után vonja a döntési

jogkör meghatározottságát. Ugyanakkor a döntési jogkör fogalmilag nem lehetséges felülbírálati jogkör nélkül. Mindez a következőket jelenti.

[21] A Be. 615. § (1) és (2) bekezdése – a (2a) bekezdésben írt korlátok között – meghatározza a másodfellebbezés törvényi okát, a (3) bekezdés pedig a másodfellebbezés törvényi jogát.

[22] A Kúria mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a bejelentett fellebbezések alapján helye van-e harmadfokú eljárásnak.

[23] A Be. 615. § (1) bekezdése szerint a másodfokú ítélet ellen (másod)fellebbezésnek van helye, ha a másodfokú bíróság döntése az elsőfokú bíróságéval ellentétes.

[24] A Be. 615. § (2) bekezdése szerint ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság

a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg, vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett, vagy vele szemben az eljárást megszüntette,

b) az első fokon elítélt vádlottat felmentette, vagy vele szemben az eljárást megszüntette,

c) a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben állapította meg, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

[25] Jelen ügyben az elsőfokú bíróság a vádlottat felmentette a testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat] miatt emelt vád alól. A másodfokú bíróság az ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés, illetve az általa lefolytatott bizonyítás alapján megállapította az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét. Ezzel a másodfokú bíróság a Be. 615. § (2) bekezdés a) pontja szerinti ellentétes döntést hozott.

[26] Az ellentétes rendelkezés, mint a másodfellebbezés törvényi okának rendeltetése nyilvánvalóan az, hogy lehetőség nyíljon az ellentétet, illetve eltérést eldöntő – így az első bűnösségmegállapítás, illetve a felmentés ellenében igénybe vehető – új eljárási fokra.

[27] Nem önmagában az eltérés, ellentét (objektíve), hanem annak, sérelmezése (szubjektíve) adja ki együtt a harmadfokú eljárás megnyitását.

[28] Utóbbiról rendelkezik a Be. 615. § (3) bekezdése, ami a másodfellebbezés törvényi joga, s ehhez kötődik a felülbírálat Be. 618. § szerinti szabályozása.

[29] Ennek lényege, hogy az ellentétes döntés elengedhetetlen, de nem eleve, feltétlen (hivatalból), hanem csak akkor jelent harmadfokú eljárásra jogot, ha az ilyen, avagy azzal összefüggő rendelkezést a jogosult sérelmezi. Tehát nem automatikusan van helye harmadfokú eljárásnak, hanem csak akkor, ha a jogosult (Be. 616. §) a törvény adta jogával élve, valamely törvényi okból sérelmezi a másodfokú határozatot.

[30] A 2023. július 7-i másodfokú tárgyaláson a jogorvoslati jogra történő kioktatást követően az ügyész a büntetés súlyosítása, míg a vádlott és védője felmentés érdekében nyomban bejelentette a fellebbezését.

[31] A Be. 615. § (3) bekezdés a) pontja alapján a fellebbezés sérelmezheti az ellentétes döntést, illetve – a Be. 2021. január 1. napjától hatályos szövegének – b) pontja szerint kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, az 583. § (3) bekezdésében meghatározott rendelkezést vagy indokolást.

[32] Az ügyészség által a másodfokú tárgyaláson bejelentett másodfellebbezés a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontjára alapítottnan – a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel – a másodfokú ítélet büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését sérelmezte.

[33] A vádlott és védőjének másodfellebbezése a Be. 615. § (3) bekezdés a) pontján alapult, az ellentétes döntést sérelmezve a vádlott felmentését célozta. Ebből következően a felülbírálat teljeskörű.

[34] Így jelen ügyben a másodfellebbezési jog megnyílt, a harmadfokú eljárás lefolytatásának törvényi feltétele pedig adott [Be. 615. § (2) bekezdés a) pont].

[35] A joghatályos fellebbezések alapján a Kúria – első körben – a Be. 618. § (1) és (2) bekezdése szerinti terjedelemben felülbírált a megtámadott másodfokú ítéletet, valamint az azt megelőző első- és másodfokú eljárást.

[36] A felülbírálat tárgya értelemszerűen és főszabályként először az eljárási szabályok – azon belül a feltétlen, majd az ún. relatív hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok – megtartása, ezt követően pedig a tényállás megalapozottsága.

[37] Mindezek előrebecsátásával (és sorrendjében) a Kúria a felülbírálat során nem észlelt olyan – a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti – eljárási szabálysértést, amely feltétlen hatályon kívül helyezési okot képez, az ügy érdemi elbírálását kizárná [Be. 625. § (1) bekezdés és (2) bekezdés]. Ilyenre a felek sem hivatkoztak.

[38] A másodfokú bíróság az eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le. Helytállóan állapította meg a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság relatív eljárási szabálysértést vétett, mert a Be. 499. § (2) bekezdésében írt rendelkezés ellenére a vádirat kézbesítésétől számított három hónapon túlra tűzte ki az előkészítő ülést. Ez azonban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését nem eredményezhette {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélet [23] bekezdés}.

[39] A felülbírálat ezt követő szempontja, hogy a másodfokú ítélet tényállása megalapozott-e.

[40] A harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra, ha az további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott, vagy az iratok alapján azzá tehető, ekként a helyes tényállás megállapítható, avagy a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető (Be. 619. §).

[41] A harmadfokú bíróság e körben értelemszerűen azt vizsgálja, hogy a másodfokú bíróság által – az általa tett kiegészítésekkel és helyesbítésekkel – irányadónak tartott tényállás megalapozott-e. Ezalatt értendő – az elsőfokú ítélettel megállapított és a másodfokú bíróság által módosítás nélkül is – a megalapozottnak tartott tényállás, valamint a másodfokú bíróság általi módosítás.

[42] A másod- és harmadfokú bíróság számára egyaránt adott ugyanis a megalapozatlanság vizsgálatának törvényi lehetősége, és ugyanaz értendő a megalapozatlanság okai alatt [Be. 592. § (1) bekezdés].

[43] Főszabályként a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú ítélettel megállapított tényállásra alapítja [Be. 591. § (1) bekezdés].

[44] A tényálláshoz kötöttség elvi indokát változatlanul a bizonyítás főszabálya adja, miszerint a Be. 167. § (3) bekezdése és (4) bekezdése értelmében a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje; a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg.

[45] Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése, és védett a mikénti mérlegelése, ami a bizonyíték bizonyító ereje felülmérlegelésének főszabály szerinti tilalmát, a közvetlen bizonyítékvizsgálat, bizonyítékkal szembesülés tiszteletben tartását jelenti.

[46] Ugyanakkor a másodfokú bíróságnak lehetősége van arra, hogy

– a tényállást kiegészítse vagy helyesbítse, vagy

– eltérő tényállást állapítson meg, és ez alapján határozzon (Be. 593. §).

[47] Ennek elsődleges és általános feltétele, hogy a tényállás nem megalapozott, ezért e kérdésben a bíróságnak egyértelműen rögzítenie kell az álláspontját. Ha a tényállás részben megalapozatlan, akkor van szó

- kiegészítésről (ami a hiányzó ténymegállapítás pótlása),
- vagy helyesbítésről (ami a meglévő ténymegállapítás módosítása, mellőzése).

[48] A Be. 592. § (2) bekezdése szerinti részleges megalapozatlanságot a másodfokú eljárásban minden esetben [a harmadfokú eljárásban a Be. 625. § (4) bekezdése szerinti kivétellel] a fellebbviteli eljárásban kell kiküszöbölni. Következik ez már csak abból is, hogy a Be. 607-611. §-ai nem határoznak meg a részleges megalapozatlansághoz kapcsolódó hatályon kívül helyezési okot.

[49] A Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti részleges megalapozatlanság, ha az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg. Erről akkor van szó, ha a meg nem állapított, egyébként releváns tényre vonatkozó bizonyítás lefolytatása és értékelése az elsőfokú bíróság eljárásában megtörtént, de a szükséges bizonyítási anyag birtokában az ítélet tényállásában nem rögzítette a bizonyított tény.

[50] A tényállás részben felderítetlen [Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja], ha a bizonyítás tárgyának nem a teljes körére [Be. 163. § (1) bekezdés], csak egyes bizonyítandó tényekre vonatkozóan maradt el az annak megállapítására alkalmas bizonyítási eszköz beszerzése vagy felhasználása, azaz a szükséges bizonyítás lefolytatása, mert a bíróság tévesen elutasította az erre vonatkozó bizonyítási indítványt [Be. 164. § (1), (2) bekezdés]. Ez esetben tehát a felderítetlenség nem a tényállás egészére, hanem annak néhány elemére vonatkozik.

[51] A Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja szerinti részbeni megalapozatlanság, ha a bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ugyanis az adott tény logikai következtetéssel való megállapítása csak akkor tekinthető megalapozottnak, ha a bizonyított tényből más nem következhet, mint a bizonyítás nélkül megállapított további tény, azaz a következtetési művelet eredménye minden más lehetőséget kizár. Amennyiben ez a következtetés nem minden más lehetőséget kizáró, vagy a bizonyított tényből a bizonyítás nélkül megállapított további tény logikailag nem következik, annak az ítéleti megállapítása megalapozatlan.

[52] A Be. 592-594. §-ai a részleges megalapozatlanság másodfokon történő kiküszöbölésének lehetőségét teljes körben biztosítják; a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma [Be. 593. § (2) bekezdés] nem a megalapozatlanság kiküszöbölését korlátozza, hanem az első fokon lefolytatott bizonyítást védi. A tényállás hiányosságának pótlása, felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a téves helyett a helyes ténybeli következtetés levonása az elfogadott bizonyítékból nem esik a felülmérlegelés tilalma alá, hanem az éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, amelyet a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja kifejezetten alkalmazni rendel arra az esetre is, ha az így módosított eltérő tényállás a felmentett vádlott bűnösségnek megállapításához vezet. Ez nyilvánvaló összefüggésben áll azzal, hogy ilyen esetben a Be. 615. § (2) bekezdés a) pontja megengedi a másodfokú ítélet elleni fellebbezést is, ellentétben azzal, ha mindkét fokon egyezően bűnösség, vagy a büntetőjogi felelősség hiánya kerül megállapításra.

[53] Jelen ügyben a másodfokú bíróság azt rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a ténymegállapításra irányuló kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget, a bizonyítási eljárást nem teljeskörűen folytatta el, ennek következtében az általa megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a), b) és d) pontjában írt okból részben megalapozatlan {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélet [25]-[26] bekezdés}.

[54] A másodfokú bíróság jelen ügyben tárgyalást tartott, és a részbeni megalapozatlanságot kiküszöbölendő bizonyítást vett fel (tanút hallgatott ki, iratot szerzett be

és kamerafelvételt tekintett meg), amely alapján a tényállást kiegészítette, továbbá a tényállásba nem tartozó részeket onnan mellőzte, és részben eltérő tényállást állapított meg, amivel a vádlott bűnösségének kérdésére is kiható változtatást eszközölt {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélet [59]-[64] bekezdés}.

[55] A másodfokú bíróság tényállást javító tevékenységének lényege az volt, hogy a vádlott felmentésének alapját képező elsőbírői megállapításokat a tényállásból mellőzte, és a tényállást az alábbiakkal egészítette ki:

„A vádlott 2020. október 09. napján a hajnali órákban a téren italozott, beszélgetett a helyben megismert alkalmi ismerőseivel, köztük a sértettel.

A vádlott 03 óra 33 perc körüli időben, már ittas állapotban ismeretlen okból összeszólalkozott a sértettel, mire a vádlott egy alkalommal jobb kézzel, ököllel, nagy erővel a fején megütötte őt, melynek következtében a sértett hanyatt vágódva a földre esett.” {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélet [60]-[61] bekezdés}.

[56] A másodfokú bíróság az általa megváltoztatott és megállapított tényállásból a vádlott tekintetében eltérő jogi következtetésre jutott.

[57] Ekként az egyik ítélet szerint nem a vádlott követte el a bűncselekményt, a másik szerint viszont igen.

[58] A másodfokú ítélet felülbírálata kapcsán a kérdés, hogy a másodfokú bíróság megtehetette-e eljárásjogilag azt, amit tett, illetve helyesen tette-e azt, amit egyébként megtehetett.

[59] A másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan [Be. 592. § (2) bekezdés a), b) és d) pont], mivel hiányos, továbbá részben felderítetlen és az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

[60] Következésképpen törvényesen járt el akkor, amikor ennek kiküszöbölése érdekében a bizonyítás felvételét rendelte el, és ennek eredményeként a tényállás korrekcióját elvégezte.

[61] Jelen ügyben a másodfokú bíróság helyes jogi érveléssel rögzítette mindazon alapvető szempontokat, amelyek a tényállásjavító tevékenység során meghatározóak voltak {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélet [27]-[31] bekezdés}.

[62] Helytállóan rögzítette az ítéltábla azon eljárásjogi alapvetést, hogy a másodfokú bíróság eljárásának és döntésének a tényálláshoz kötöttsége szervesen kapcsolódik a felülmérlegelés tilalmához, ahhoz, hogy a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság ítéletétől eltérően értékelni, és ennek alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást megállapítani, a tényállást módosítani – kiegészíteni, helyesbíteni – a másodfokú bírósági eljárásban általában véve tilos. Ez csak akkor és abban a körben megengedett, ha és amennyiben a törvény tételes szabálya erre külön felhatalmazást ad, ahogy azt a Be. – jelen ügyben is releváns – 593. § (2) bekezdése teszi.

[63] Ha másodfokon bizonyítás felvétele történik, ez felveti a másodfokon lefolytatott bizonyításból származó bizonyítéknak az első fokon felvett bizonyításból származó bizonyíték(ok)kal való együttértékelésének szükségességét.

[64] Ez értelemszerűen összefügg azzal, hogy az elsőfokú bíróság ténymegállapító tevékenységének hibája milyen okokra vezethető vissza.

[65] Jelen ügyben az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás valós kritikájaként fogalmazódott meg, hogy

– a vádlott vallomását hiányosan ismertette és értékelte, egyéb bizonyítékokkal való összevetését elmulasztotta;

- nem rögzítette, hogy a vádlott pontosan hol tartózkodott és milyen magatartást tanúsított;
- a sértett bántalmazására vonatkozóan nem teljeskörűen folytatta le a bizonyítást;
- a rendőr tanú mobiltelefonjával készített, egyébként rendelkezésre álló felvételt nem tekintette meg.

[66] A felsoroltakból kitűnik, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem teljeskörűen vette számba, egyes bizonyítékokat részben vagy teljes egészében figyelmen kívül hagyott, és az általa megvizsgált bizonyítékokat sem értékelte egymással összevetve. Ezek olyan – részleges – megalapozatlansághoz vezető hibák, melyek kiküszöbölése nyilvánvalóan nem ütközhet, ütközik a felülmérlegelés tilalmába.

[67] Jelen ügyben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a másodfokú bíróság tárgyalást tűzzön ki, ezen tekintse meg az elsőfokú bíróság által a bizonyítási eljárás részévé tenni elmulasztott felvételeket, keresse meg a Kft.-t annak közlése érdekében, hogy a vádbeli napon és időpontban a vádlotton kívül mely személy, illetve személyek voltak beosztásban a közterület takarítására, ehhez viseltek-e munkaruhát, valamint hogy mettől meddig tartott a munkaidő.

[68] A másodfokú bíróság az ügyészség indítványával egyetértve a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tűzött ki, melyen ismertette a Kft. által a bíróság megkeresésére adott választ, a válaszban közölt és a vádlottal a cselekmény napján és időpontjában egy beosztásban szolgálatot teljesítő személy tanúként hallgatta ki, valamint az ő és a vádlott jelenlétében megtekintette az iratok között elfekvő, az 1. számú tanú által a térfigyelő kamera felvételét lejátszó számítógép monitorjáról mobiltelefonnal készített két felvételt is.

[69] Az előzőekben kifejtettek alapján, a másodfokú eljárásban felvett bizonyításra tekintettel megnyílt a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok újraértékelésének lehetősége. Ennek keretében a sértett és az 1. számú tanú vallomásának újraértékelése előtt nem volt törvényi akadály, nem állt fenn a Be. 593. § (2) bekezdésében írt felülmérlegelési tilalom.

[70] Tehát a másodfokú bíróság megtehetette eljárásjogilag, amit tett, hiszen, ha nincs teljes megalapozatlanság, azt meg is kell tennie. Helytelen ténybeli alapokra helyezve nincs megnyugtató jogkövetkeztetés.

[71] Az iratoknak megfelelő, a rendelkezésre álló bizonyítékokon nyugvó megalapozott tényállás nélkül a büntetőjogi felelősségre vonatkozó eltérő jogi értékelésnek nincs meg a ténybeli alapja.

[72] Ez valójában nem más, mint a megalapozott, valósághű tényállás iránti igény, mely alapján a megfelelő jogkövetkeztések levonhatók.

[73] A vádlott és védője a másodfellebbezésében mind ténybeli, mind jogi kérdésben kifogásolta a másodfokú bíróság ítéletét. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság ítélete részbeni megalapozatlanságának iratok tartalma alapján történő ténybeli javítását, ezt követően pedig az ennek megfelelő jogkövetkeztetés levonását indítványozta.

[74] Kétségtelen, hogy a Be. 619. § (3) bekezdés a) pontja szerint, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan, akkor ennek korrekcióját, a tényállás kiegészítését, illetve helyesbítését a helyes tényállás megállapítása érdekében – miként a másodfokú bíróság – a harmadfokú bíróság is megteheti.

[75] A harmadfokú bíróság reformációs jogkörének nyilvánvaló korlátja, hogy a harmadfokú bírósági eljárásban bizonyításnak nincs helye [Be. 619. § (2) bekezdés].

[76] Ekként a javítás kizárólag az első-, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján lehetséges.

[77] A Kúria megállapította, hogy az iratok tartalmából következően a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményének értékelésekor tett következő ténymegállapítás a tényálláshoz tartozó: „... a vádlott egy ittas személyt ökölrel arcon ütve...” {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélet [66] bekezdés}.

[78] A vádlott védője a fellebbezés indokolásában az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által helyesbített és kiegészített tényállást azért tartotta megalapozatlannak, mert álláspontja szerint a másodfokú bíróság túlzott hangsúlyt fektetett az intézkedő rendőr, az 1. számú tanú jelentéseiben, valamint a tanúvallomásaiban foglaltakra, valamint a kamerafelvétel nem egy személyt, hanem egy fényvisszaverő csíkokkal ellátott ruházatot azonosított az intézkedő rendőr, ami alapján nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a vádlott szerepel a felvételen. Továbbá aggályosnak tartotta a másodfokú eljárásban megtekintett kamerafelvétel keletkezésének körülményeit.

[79] A védő kifogásai a bizonyítók elégtelen voltára vonatkozóak, a közvetett bizonyítékokból levonható ténybeli következtetések helyességét kérdőjelezték meg.

[80] A Kúria előrebocsátja a következőket.

[81] A bíróság ténymegállapító tevékenysége eredendően közvetett – ténybeli következtetésen alapuló – megismerő tevékenység, mivel nem közvetlen észlelője a bizonyítandó ténynek. A közvetett bizonyítás további közvetítést (áttételt) jelent.

[82] A Be. 163. § (1) bekezdése értelmében bizonyítandó tény, ami adott ügyben a büntető anyagi vagy eljárási jogszabály alkalmazása szempontjából jelentős. Bizonyítandó tény bizonyítója a bizonyíték, aminek forrása (megismerésének biztosítója) pedig a bizonyítási eszköz. Bizonyíték tehát a vallomás, okirat stb. tartalma, aminek alapján, illetve amiből következően a bíróság megállapítja a tényállást. Személyi vagy tárgyi bizonyítási eszköz (tanú, okirat stb.) pedig akinek, illetve aminek révén a bíróság megismeri a bizonyítékot.

[83] A bizonyíték és a bizonyítandó tény viszonya – ekként a bizonyítás, illetve a bizonyíték – lehet közvetlen vagy közvetett. Közvetett a bizonyíték, ha nem vonatkozik eleve, egyenesen, nyíltan (kifejezetten) és perdöntő módon a bizonyítandó tényre, hanem csupán másik – egy vagy több, közbeeső, kiegészítő – tényre mutat, ami azonban releváns, mert következtetés vonható belőle a bizonyítandó (perdöntő) tényre.

[84] Közvetett a bizonyítás, ha nincs közvetlen bizonyíték, nincs beismerő, vagy a történetek közvetlen érzékelésén, észleletén alapuló vallomás, illetve az nem hitelt érdemlő. Mindig közvetett bizonyítás a tudati tények (szándékosság, gondatlanság) bizonyítása, rendszerint közvetett bizonyíték a tudományos módszer által szolgáltatott bizonyíték és a tárgyi bizonyíték.

[85] A közvetett bizonyíték (mint más bizonyíték) eredményezhet ténymegállapítást, ami azonban önmagában elégtelen, mivel még nem a bizonyítandó tényre ad következtetési lehetőséget. A közvetett bizonyíték alapján megállapított ténynek arra kell alkalmasnak lennie, hogy önmagában, vagy más közvetett bizonyítékból nyert ténnyel együtt olyan további tényre adjon következtetési lehetőséget, aminek alapján a bizonyítandó tény is megállapítható.

[86] A közvetett bizonyítás valójában tényből tényre következtetés. Közvetett bizonyíték esetében hangsúlya nem a bizonyíték mibenlétének, hanem a más bizonyítékhoz kötődésnek van. Ehhez képest, amíg közvetlen bizonyíték esetében csupán a hitelt érdemlőség a ténymegállapítás feltétele, közvetett bizonyíték esetében vizsgálandó a ténybeli következtetés helyessége is.

[87] Ilyenkor ugyanis a következtetés, illetve annak eredménye pótolja a közvetlen bizonyíték érzékelésen, észleleten alapuló (hitelt érdemlőnek tartott) tartalmát. A bizonyítandó tényre vonatkozó megállapítás lényege ténybeli következtetés. Ezért eredményez a téves következtetés megalapozatlanságot [Be. 351. § (2) bekezdés d) pont].

[88] Ezzel összhangban elengedhetetlen, hogy a ténybeli következtetést bíróság végezze és egyaránt rögzítse, hogy miből, mire vont következtetést. Következtes ítélezési gyakorlat, hogy el kell határolni az észleleten alapuló vallomást a következtetésekre alapított előadástól (BH 1958.7. 1985. számú eset)

[89] A védő ismertetett kifogásai alaptalanok. A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, hogy az intézkedő rendőr által a mobiltelefonjával készített kamerafelvételek valóban rossz minőségűek, azokon senki nem azonosítható be személy szerint, azonban a felvételek a többi bizonyítékkal összevetve, azokkal együtt értékelve bizonyítékként értékelhetők. A felvétlen ugyanis egyértelműen azonosítható egy számszerűleg behatárolható főből álló társaság, melynek tagjai egymás közelségében úgy helyezkednek el, hogy a környezetükben más személy nem látható. Ebből kifolyólag az állapítható meg, hogy nem megszámlálhatatlan személyekből álló tömeg tartózkodott egymás társaságában a vádbeli cselekmény helyszínén és időpontjában, szemben az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel.

[90] Ebben a társaságban pedig még a felvétel rossz minősége ellenére is felismerhető egy fényvisszaverő csíkkal ellátott ruházatú személy, aki a sértettre az ütest mérte. Más ilyen, jellegzetes ruházatú személy a társaságban, illetve annak közelében nem volt {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélet [36]-[37] bekezdés}.

[91] A másodfokú bíróság a Kft. tájékoztatása, valamint a 2. számú tanú vallomása alapján helytállóan rögzítette azt is, hogy a vádbeli időben és helyszínen csak a 2. számú tanú és a vádlott volt beosztásban, valamint azt, hogy a vádlott és 2. számú tanú által viselt munkaruhán ugyanott helyezkedtek el a fényvisszaverő csíkok, mint ahol a felvételen látható személy ruházatán {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélet [37] bekezdés}.

[92] A Kúria egyetértett az ítéltábla álláspontjával, mely szerint a vádlott vallomásait az elsőfokú bíróság igen hiányosan és szükséztlenül rögzítette az ítéletének [16] bekezdésében, ezért e körben szükséges volt az elsőfokú ítélet indokolását kiegészíteni.

[93] A másodfokú bíróság a vádlott vallomásai közötti ellentmondásokat részletesen ismertetve, ugyanakkor alapos indokát adta annak is, hogy – az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben – az intézkedő rendőr, az 1. számú tanú vallomásának hitelességéhez nem fér kétség.

[94] A Kúria kiemeli továbbá, hogy az elsőfokú ítélet [25] bekezdése szerint: a rendelkezésre álló rendőri jelentés és ambuláns kezelő lap rögzítette, hogy a vádlott jobb csuklója nincs eltörve, külsérelmi nyom nem látható rajta, de nyomásra érzékeny.

[95] Az iratok alapján megállapítható, hogy a vádlottal szembeni intézkedésről szóló rendőri jelentés szerint a vádlott a rendőri intézkedés során „kissé fájlalta a kezét” (nyomozati iratok 12. oldal), a vádlottnak a Traumatológiai Intézet járóbeteg ambulanciájára szállításáról szóló rendőri jelentés rögzíti, hogy „a vádlott jobb csuklójára az orvos röntgen vizsgálatot kért, majd az orvos megállapította, hogy az nincs eltörve, külsérelmi nyom nem látható rajta, de nyomásra érzékeny” (nyomozati iratok 13. oldal).

[96] Következésképpen az első- és a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás, a rendelkezésre álló bizonyítékok, a másodfokú bíróság helyes bizonyítékértékelő tevékenysége alapján a védő érveivel szemben kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a vádlott volt az, aki a sértettre a nagy erejű öklötést mérte.

[97] A Kúria a tényállás megalapozottságának vizsgálata során az előzőekben írt kiegészítés mellett – mely szerint a sértett is ittas állapotban volt – arra a következtetésre jutott, hogy a tényállás további kiegészítése nem szükséges, a másodfokú bíróság által ítélezése alapjául elfogadott tényállás megalapozott, és irányadó volt a harmadfokú eljárásban is [Be. 619. § (1) bekezdés].

[98] A védő sérelmezte, hogy sérült a vádlott védelemhez való joga azzal, hogy a kamerafelvételt a vádlott és védője nem láthatta a másodfokú tárgyalás előtt, illetve annak dokumentálását sem ismeri.

[99] A Kúria e körben kiemeli a következőket.

[100] Az elsőfokú bíróság ítéletének [33] bekezdése rögzíti, hogy a rendőr tanú szolgálati mobiltelefonjával készített videófelvételt a Klub kamerafelvételéről. Továbbá a másodfokú bíróság az ítéletének [35] bekezdésében megállapította, hogy a felvétel, amit megtekintett a másodfokú tárgyaláson, a vádirattal együtt benyújtott iratok között rendelkezésre állt.

[101] Mindezt megerősíti a nyomozati iratok között a 2022. május 23-i hivatalos feljegyzés, mely szerint a rendelkezésre álló kamerafelvételt az intézkedő rendőr járőr készítette szolgálati mobiltelefonjával a Klub által rögzített eredeti kamerafelvétel visszanezése során a helyszínen 2020. október 9. napján 04.23 óra körüli időben, amely az elkövető felkutatása érdekében vált szükségessé (nyomozati iratok 25. oldal).

[102] Következésképpen a kérdéses felvétel az ügyiratok részét képezte, ezáltal annak keletkezése megfelelően dokumentálva volt, egyben a vádlott és védő megismerhette a nyomozás iratait, a védő a 2021. november 29. napján kelt nyomozás megszüntetése iránti indítványában rögzítette is, hogy a nyomozás iratait megismerte (nyomozati iratok 54. oldal).

[103] Ezáltal azon védői hivatkozás, hogy a felvétel dokumentálását sem ismeri, alaptalan. A felvétel tartalmának csupán a másodfokú bizonyítási eljárásban történő megismerése a védelemhez fűződő jogokat nem sértette, hiszen arra a másodfokú tárgyaláson észrevételt tehetett mind a vádlott, mind a védője, valamint a védő a perbeszédében is részletesen kifejtette az álláspontját ezen felvétellel kapcsolatban {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú jegyzőkönyv 7. oldal 3. bekezdés}.

[104] Ezt követően az eldöntendő kérdés az irányadó tényállás szerinti vádlotti magatartás minősítése, ami anyagi jogi kérdés.

[105] A Btk. 164. § (1) bekezdése kimondja, hogy aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el; a (8) bekezdés I. fordulata szerint a büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha a testi sértés életveszélyt okoz.

[106] Szükséges kiemelni, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntette nem úgynevezett „veszélyeztetési bűncselekmény”, mint például a foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés, nem is praeterintercionális bűncselekmény, amelynél az elkövetési magatartás szándékos, de az elkövetőt a bekövetkezett eredmény tekintetében gondatlanság terheli, mint például a halált okozó testi sértés büntette, hanem eredmény-bűncselekmény.

[107] Az életveszélyt okozó testi sértés esetében a bekövetkezett életveszélyért, mint eredményért az elkövetőt szándékosság terheli akkor, ha az életveszélyt kívánja, avagy abba belenyugodva cselekszik, továbbá akkor is, ha az elkövető szándéka csupán a testi sértés okozására irányul, és a bekövetkezett eredmény tekintetében az elkövetőt csupán a gondatlanság terheli.

[108] A másodfokú bíróság jogi álláspontja szerint jelen esetben az életveszély kialakulása, mint eredmény tekintetében a rendelkezésre álló adatok alapján szándékosság nem, csupán gondatlanság állapítható meg, nevezetesen, hogy a vádlott bár előre látta cselekményének

lehetséges következményeit, azonban könnyelműen bízott annak elmaradásában {Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélet [66] bekezdés}.

[109] Az ügyész fellebbezésben arra hivatkozott, hogy nem ért egyet az eredmény tekintetében a másodfokú bíróság – tudatos gondatlanságra vonatkozó – érvelésével, mert szerinte a vádlott eshetőleges szándéka állapítható meg. Mivel a sértett erősen ittas állapotban volt, a jó fizikumú vádlott őt nagy erővel, hirtelen, ököllel úgy fejbe ütötte, hogy azonnal eszméletét veszítve eldőlt. Egy ittas emberre mért ilyen erejű ütésnél a következmények előrelátása mellett az azokba való belenyugvás is megállapítható a vádlott terhére.

[110] Ennek eldöntése az irányadó tényállás alapulvételével, és elsősorban az elkövetés körülményei alapján lehetséges.

[111] Az irányadó tényállás egyértelműen rögzíti, hogy

– A vádlott 03 óra 33 perc körüli időben, már ittas állapotban ismeretlen okból összeszólalkozott a szintén ittas állapotban lévő sértettel, mire a vádlott egy alkalommal jobb kézzel, ököllel, nagy erővel a fején megütötte őt, melynek következtében a sértett hanyatt vágódva a földre esett.

– A sértett a bántalmazás következtében a jobb oldali halántékcsont törését, a koponyaalap törését, a jobb oldali hallójárat mellső és hátsó falának törését, a koponyaürről belül a homloklebenyek és halántéklebenyek vetületében, mindkét oldalon, a látgyhártyák közötti bevérzést, a jobb oldali fülből liquorcsorgást, és az arcideg bénulását szenvedte el.

– ... a vádlott egy ittas személyt ököllel arcon ütve...

[112] A testi erővel történt bántalmazás elkövetési magatartása mögött nyilvánvaló különbség van az egyes bántalmazási módokat illetően, így az ököllel való ütés, lábbal való rúgás, támadott testtájék és az alkalmazott erő nagysága tekintetében, valamint a tekintetben is, hogy eszközzel vagy anélkül történik a bántalmazás.

[113] Az öklölítés kétségkívül akaratlagos, szándékos magatartás, a kéz öklölbe szorítása eleve akaratlagos cselekvés, amely az ütés erejével és a támadott testtájékkal együtt értékelendő. A másik fél megütése előre látható kockázatos magatartás, amelyben az erőt uralni kell.

[114] Jelen esetben a vádlott ütése nem volt véletlen, annak ereje, hatóköre nem volt korlátozott, éppen ezekre a körülményekre figyelemmel helytálló a testi sértés okozásának szándékára vont következtetés.

[115] A vádlott az ittas sértett fejét ütötte meg ököllel, nagy erővel. Köztudomású tény, hogy a fej életfontosságú szervet – az agyat – véd, mely amennyiben megsérül, súlyos, életveszélyes sérüléshez vezethet.

[116] Ezzel kapcsolatban az ítélezési gyakorlat rögzíti azt is, hogy az ittas ember védekezési képessége, mozgáskoordinációja korlátozott, nem nagy ütés esetében is egyensúlyát veszti, és a józan emberrel szemben, a természetes, reflexszerű mozdulatokra nem képes.

[117] A vádlott által végrehajtott – célzott – egyetlen öklölítés olyan erejű volt, hogy a sértett fejének jobb oldalán halántékcsont törését, a jobb oldali hallójárat mellső és hátsó falának törését, a koponyaürről belül a látgyhártyák közötti bevérzést, a jobb oldali fülből liquorcsorgást, és az arcideg bénulását okozta. A hirtelen ütés következtében a sértett, minden védekezési lehetőség nélkül elvágódott, elterült a földön.

[118] További fontos szempont, hogy milyen körülmények között történik az elkövetési magatartás. Ha olyan körülmények között megy végbe, mint jelen ügyben is, ahol a sértett a kemény, szilárd útburkolatra esik, a csapódása folytán, tehát indirekt módon is elszenvedheti az életveszélyes sérülést.

[119] Az életveszélyt okozó testi sértés ítélezési gyakorlatában gyakorta fordul elő olyan eset, amikor az elkövető az ittas állapotban lévő sértettet olyan erővel üti meg vagy löki fel, hogy a sértett korlátozott reflextevékenysége folytán a külső erőbehatás következtében nem képes testhelyzetén változtatni és a földre csapódva koponyaacsonttörés és agyállománysérülést szenved (BJD 8931). A Kúria több éves következetes gyakorlata szerint ilyen esetben a bekövetkezett eredmény tekintetében az elkövetőt gondatlanság terheli (BH 1980.369.; BH 2005.272.; BH 1978.321., BH 1978.406., BH. 2020.194.).

[120] Mindezekre figyelemmel a vádlottnak a tőle elvárható figyelem és körültekintés mellett számítania kellett arra, hogy az ittas sértett a fejre mért nagyobb erejű ütés folytán, valamint ennek következményeként az ingatag egyensúlyhelyzetét elveszítve a földre eshet, és életveszélyes sérülést szenvedhet. Ennek során a gondatlanság enyhébb alakzata állapítható meg, mivel ilyen körülmények között nem a könnyelmű bizakodás, hanem az elvárható figyelem és körültekintés elmulasztása róható fel.

[121] Ugyanis a vádlott azért nem látta előre a cselekménye lehetséges következményeit, mert a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztotta (hanyag gondatlanság).

[122] A Kúria ennyiben helyesbíti a másodfokú bíróság jogi indokolását.

[123] Mindezek alapján a vádlott bűnösségének megállapítására a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében törvényesen került sor, és helyes a cselekmény minősítése is.

[124] A büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság helyesen tárta fel, azonban nem a súlyuknak megfelelően értékelte.

[125] E körben a Kúria osztotta az ügyészi fellebbezésben kifejtett, a kiszabott büntetés súlyosítását célzó érveket. Eszerint a vádlott terhére rótt bűncselekmény büntetési tételére – két évtől nyolc évig terjedő – figyelemmel a 2,5 év időmúlás jelentős enyhítő körülményként nem értékelhető.

[126] Ugyanakkor a cselekmény tárgyi súlyára, a testi sértésre irányuló egyenes szándékra, az okozott sérülés maradványtüneteire, a vádlott terhére értékelhető súlyosító és a javára írható enyhítő körülmények arányára tekintettel nem mutatkozik indok a középértéktől a vádlott javára való jelentős eltérésre.

[127] Mindezek alapján a súlyosító körülmények számára és jelentős nyomatékára tekintettel, a bűnösségi körülmények ártértékelése alapján a Kúria úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben határozott idejű, a törvényi középértéket megközelítő tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges.

[128] Ezért a vádlott szabadságvesztés büntetését 3 év 10 hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetéssel 4 évre súlyosította.

[129] A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései, így a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata, a feltételes szabadságra bocsátással és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezések törvényesek, azok megváltoztatására nem volt szükség.

[130] Ekként a Kúria a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség, valamint a vádlott és védője által bejelentett másodfellebbezést elbírálva a Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, a változtatással nem érintett egyéb rendelkezéseit a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

V.

[131] A Kúria ítélete elleni fellebbezést a Be. 458. § (3) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2024. április 23.

Molnár Ferencné dr. s.k. a tanács elnöke, Dr. Varga Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Bartkó Levente s.k. bíró, Dr. Hornyák Szabolcs János s.k. bíró, Dr. Idzigné dr. Novák Marianna Csilla s.k. bíró

A Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.135/2023/10. számú ítélete a Kúria Bhar.III.1.297/2023/15. számú ítéletében írt változtatással 2024. április 23. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2024. április 23.

Molnár Ferencné dr. s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző